

Τη βρήκα να με περιμένει στην πόρτα του γραφείου μου, γυρνώντας από την πρωινή μου ανάπαυλα. Οι γυναίκες που συνήθως συναντούσα στον μάλλον άθλιο διάδρομο του πάνω ορόφου, ήταν τα φιλόδοξα αξιολύπητα κορίτσια που στήριζαν τις ελπίδες τους στο πρακτορείο μοντέλων της διπλανής πόρτας. Τούτη εδώ ήταν διαφορετική.

Το στιλ της δεν ταίριαζε με το μακιγιάζ της και ήταν περίπου στην ηλικία μου. Όταν ένας άντρας μεγαλώνει, αν ξέρει το καλό του, οι γυναίκες που του αρέσουν, μεγαλώνουν κι αυτές. Το πρόβλημα είναι πως οι περισσότερες είναι παντρεμένες.

«Είμαι η κυρία Μπλάκγουελ» είπε. «Εσείς πρέπει να είστε ο κύριος Άρτσερ».

Το παραδέχτηκα.

«Ο σύζυγός μου έχει ραντεβού μαζί σας σε μισή ώρα περίπου». Συμβουλευτήκε το ρολόι της που πάνω του άστραφαν διαμάντια. «Σε τριάντα πέντε λεπτά για την ακρίβεια. Περιμένω εδώ και ώρα».

«Λυπάμαι, δεν είχα προβλέψει αυτή την ευχάριστη συνάντηση. Ο συνταγματάρχης Μπλάκγουελ ήταν το μόνο ραντεβού που είχα κανονίσει για σήμερα το πρωί».

«Ωραία. Τότε μπορούμε να μιλήσουμε».

Δεν έκανε κάποια ιδιαίτερη προσπάθεια να με γοητεύσει. Η παρουσία της και μόνο αρκούσε. Ξεκλεί-

δωσα την εξώπορτα και, περνώντας μέσα από την αίθουσα αναμονής, την οδήγησα στο ιδιαίτερο γραφείο μου, όπου της πρόσφερα ένα κάθισμα.

Κάθισε με την πλάτη στητή, σφίγγοντας τη μαύρη δερμάτινη τσάντα της κάτω απ' τον αγκώνα, αγγίζοντας την καρέκλα όσο το δυνατόν λιγότερο. Το βλέμμα της έπεσε στον τοίχο, πάνω στις φωτογραφίες από διάφορα μούτρα· φάτσες που τις βλέπεις στους εφιάλτες σου κι αρκετά συχνά όταν ξυπνάς. Φάνηκε να την ταράζουν. Ίσως την έκαναν να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν, ποιος ήμουν εγώ και τι δουλειά έκανα.

Μου άρεσε το πρόσωπό της. Τα σκούρα μάτια της ήταν έξυπνα και στο βάθος τους έκρυβαν τρυφερότητα και ζεστασιά. Υπήρχε μια ιδέα θλίψης στο στόμα της. Ήταν ένα πρόσωπο που είχε γνωρίσει τον πόνο, και έμοιαζε να επαναθερμαίνει τη γνωριμία.

Είπα διερευνητικά: «Αφήστε κάθε ελπίδα όσοι περνάτε¹».

Κοκκίνισε ελαφρά. «Αντιλαμβάνεστε γρήγορα τη διάθεση του άλλου. Ή μήπως πρόκειται για κάποια σταθερή ατάκα;»

«Την έχω ξαναχρησιμοποιήσει».

«Το ίδιο και ο Δάντης». Σώπασε για λίγο και η φωνή της άλλαξε τόνο και ρυθμό: «Φαντάζομαι πως δημιούργησα μια μάλλον λανθασμένη εικόνα για μένα, ερχόμενη εδώ. Μην σας περάσει απ' το μυαλό ότι εγώ και ο σύζυγός μου έχουμε προβλήματα μεταξύ μας. Οι σχέσεις μας είναι καλές, γενικά. Αυτό όμως που σχεδιάζει να κάνει είναι καταστροφικό».

«Δεν ήταν ιδιαίτερα σαφής στο τηλέφωνο. Σκέφτεται διαζύγιο;»

«Προς Θεού, όχι. Δεν υπάρχει τέτοιο πρόβλημα στο γάμο μας». Η αντίδρασή της ίσως ήταν λίγο υπερβολική. «Είναι η κόρη του άντρα μου που με απασχολεί – που μας απασχολεί και τους δύο».

«Η προγονή σας;»

«Μάλιστα, παρόλο που σχαίνομαι αυτήν τη λέξη. Προσπάθησα να είμαι κάτι καλύτερο από μια κλασική μητριά. Αλλά μπήκα πολύ αργά στη ζωή της Χάριετ. Στερήθηκε τη μητέρα της από μικρό κοριτσάκι.»

«Η μητέρα της έχει πεθάνει;»

«Η Πωλίν ζει και βασιλεύει. Αλλά χώρισε τον Μαρκ πολλά χρόνια πριν, όταν η Χάριετ ήταν έντεκα δώδεκα χρονών. Ένα διαζύγιο μπορεί να αποδειχθεί εξαιρετικά σκληρό για ένα μικρό κορίτσι, ιδιαίτερα αν πλησιάζει την εφηβεία. Δεν μπόρεσα να κάνω και πολλά πράγματα για να βοηθήσω τη Χάριετ να νιώθει πιο άνετα στον κόσμο. Στο κάτω κάτω είναι μεγάλη κοπέλα πια και, φυσικά, είναι καχύποπτη μαζί μου.»

«Γιατί;»

«Είναι φυσιολογικό, όταν ένας άντρας ξαναπαντρεύεται. Η Χάριετ κι ο πατέρας της ήταν ανέκαθεν πολύ δεμένοι. Επικοινωνούσα καλύτερα μαζί της πριν τον παντρευτώ». Ανακάθισε αμήχανα και έστρεψε το θέμα της συζήτησης σε μένα. «Έχετε παιδιά, κύριε Άρτσερ;»

«Όχι.»

«Είστε παντρεμένος;»

«Ήμουν, αλλά δεν βλέπω τι σχέση μπορεί να έχει αυτό. Δεν ήρθατε εδώ για να συζητήσουμε την ιδιωτική μου ζωή. Δεν μου εξηγήσατε ακόμα το λόγο για τον οποίο ήρθατε, και ο σύζυγός σας θα εμφανιστεί από στιγμή σε στιγμή.»

Κοίταξε το ρολόι της και σηκώθηκε, μάλλον άθελά της. Ήταν η ένταση μέσα της που την τίναξε από την καρέκλα.

Της πρόσφερα τσιγάρο, που το αρνήθηκε, και άναψα ένα δικό μου. «Νομίζω ότι τον φοβάστε λίγο, ή κάνω λάθος;»

«Κάνετε μεγάλο λάθος» είπε αποφασιστικά, αλλά

έδειξε να δυσκολεύεται να συνεχίσει. «Αυτό που φοβάμαι είναι μήπως τον απογοητεύσω. Ο Μαρκ έχει ανάγκη να με εμπιστευτεί. Δεν θέλω να κάνω τίποτα πίσω από την πλάτη του».

«Κι όμως είστε εδώ».

«Κι όμως είμαι εδώ». Ξανασωριάστηκε στην καρέκλα.

«Πράγμα που μας επαναφέρει στο γιατί».

«Θα είμαι ειλικρινής μαζί σας, κύριε Άρτσερ. Δεν μου αρέσει το σχέδιο μάχης του Μαρκ» –το είπε με μια δόση ειρωνείας– «και του το έχω πει. Είχα υπάρξει κοινωνική λειτουργός και ξέρω πολύ καλά τι σημαίνει να είσαι νεαρή κοπέλα στη σύγχρονη εποχή. Πιστεύω πως είναι καλύτερο να αφήνει κανείς τη φύση να τον καθοδηγεί. Ας παντρευτεί η Χάριετ αυτό τον άντρα, αν το θέλει η καρδιά της. Αλλά ο Μαρκ δεν συμμερίζεται καθόλου την άποψή μου. Αντιτίθεται λυσσαλέα σ' αυτό το γάμο, και είναι αποφασισμένος να κάνει κάτι δραστικό».

«Και το δραστικό είμαι εγώ».

«Εσείς είστε μια εκδοχή του. Όπλα και μαστίγια έχουν αναφερθεί επίσης. Όχι πως» έσπευσε να προσθέσει «παίρνω όλα όσα λέει τοις μετρητοίς».

«Εγώ τις κουβέντες για όπλα τις παίρνω πάντα τοις μετρητοίς. Τι θέλετε να κάνω;»

Το βλέμμα της είχε ξαναγυρίσει στις φωτογραφίες στον τοίχο. Δολοφόνοι, καταχραστές, δίγαμοι και απατεώνες την κοίταζαν με ατάραχο βλέμμα. Ακούμπησε την τσάντα στα γόνατά της.

«Δεν θα σας πρότεινα να αρνηθείτε τη συνεργασία. Έτσι κι αλλιώς δεν θα έβγαζε πουθενά. Θα έβρισκε απλώς κάποιον άλλο ντετέκτιβ και θα τον αμολούσε πίσω από τη Χάριετ – και τον φίλο της. Το μόνο που έλπιζα ήταν να σας προετοιμάσω για το πώς έχει η κατάσταση. Θα πάρετε μια πολύ μονόπλευρη εικόνα από τον Μαρκ».

«Πήρα μια πολύ ασαφή από εσάς, μέχρι στιγμής».

«Θα κάνω μια καλύτερη προσπάθεια» είπε μ' ένα μικρό, σφιγμένο χαμόγελο. «Πριν περίπου πέντε βδομάδες, η Χάριετ πήγε στο Μεξικό. Σκοπός της ήταν, όπως δήλωσε, να επισκεφθεί τη μητέρα της –η Πωλίν ζει στη λίμνη Τσαπάλα– και να ασχοληθεί με τη ζωγραφική. Το θέμα όμως είναι ότι με τη μητέρα της δεν έχει καλές σχέσεις, και το ταλέντο της στη ζωγραφική δεν θα φέρει τον κόσμο τα πάνω κάτω. Πιστεύω πως πήγε στη λίμνη Τσαπάλα επίτηδες για να βρει άντρα.

»Οποιοδήποτε άντρα. Αν αυτό ακούγεται κυνικό, επιτρέψτε μου να προσθέσω ότι ίσως κι εγώ στη θέση της να έκανα ακριβώς το ίδιο, κάτω από αυτές τις συνθήκες».

«Ποιες συνθήκες;»

«Εννοώ τον δεύτερο γάμο του πατέρα της μαζί μου. Ήταν ολοφάνερο ότι η Χάριετ δεν ήταν ευτυχισμένη που ζούσε μαζί μας. Για καλή της τύχη, όλων μας δηλαδή, η μικρή της εκστρατεία στο Μεξικό ήταν επιτυχής. Βρήκε έναν φίλο και τον έφερε πίσω ζωντανό».

«Έχει κάποιο όνομα αυτός ο ζωντανός;»

«Λέγεται Μπερκ Ντέιμις. Είναι ένας νεαρός ζωγράφος. Παρόλο που κοινωνικά δεν είναι κανένα κελεπούρι –ο σύζυγός μου έχει μια τάση να υπερεκτιμά το “κοινωνικά”– είναι αρκετά ευπαρουσίαστος. Δεν έχει λεφτά, ένα ακόμα μειονέκτημα κατά τον Μαρκ, διαθέτει όμως καλλιτεχνικό ταλέντο – αρκετά μεγαλύτερο απ' αυτό της Χάριετ, πράγμα που το γνωρίζει και η ίδια. Και, στο κάτω κάτω, εκείνη θα έχει αρκετά χρήματα και για τους δυο τους. Αυτός, με το ταλέντο και την αρρενωπότητά του, κι εκείνη με τα χρήματα και την αφοσίωσή της, θα έλεγα πως έχουν την κατάλληλη μαγιά για το γάμο τους».

«Θα έχει χρήματα;»

«Αρκετά χρήματα και αρκετά σύντομα. Μια από τις θείες της της άφησε κληρονομιά ένα σημαντικό ποσό. Η Χάριετ μπορεί να το πάρει στα χέρια της μόλις κλείσει τα είκοσι πέντε.

«Πόσο χρονών είναι τώρα;»

«Είκοσι τεσσάρων. Αρκετά μεγάλη για να γνωρίζει τον εαυτό της και να ζήσει τη ζωή της και να ξεφύγει από την τυραννία του Μαρκ...» Σταμάτησε, λες και η ορμή του πάθους της την είχε παρασύρει πολύ μακριά.

Την προκάλεσα: «Η τυραννία είναι βαριά κουβέ-ντα».

«Μου ξέφυγε. Δεν θέλω να κακολογώ τον άντρα μου πίσω από την πλάτη του. Είναι καλός άνθρωπος, σύμφωνα πάντα με τις δυνατότητές του, αλλά όπως όλοι οι άντρες είναι ικανός για συναισθηματικές ακρότητες. Δεν πρόκειται για την πρώτη σχέση της Χάριετ που προσπαθεί να διαλύσει. Τα είχε καταφέρει πάντοτε στο παρελθόν. Αν τα καταφέρει κι αυτή τη φορά, θα καταλήξουμε με ένα πολύ θλιμμένο κορίτσι στα χέρια μας». Το ξαναμμένο πρόσωπό της έδειχνε πως το είχε πάρει πολύ προσωπικά.

«Πραγματικά ενδιαφέρεστε για τη Χάριετ, κυρία Μπλάκγουελ».

«Ενδιαφέρομαι και για τους τρεις μας. Δεν είναι καλό για κείνη να ζει κάτω από τη σκιά του πατέρα της. Ούτε είναι καλό για μένα να κάθομαι με σταυρωμένα τα χέρια και να το βλέπω να συμβαίνει –ποτέ δεν υπήρξα παθητικός τύπος– και το πράγμα θα χειροτερέψει, αν συνεχιστεί. Η Χάριετ είναι πραγματικά πολύ ευάλωτη και ο Μαρκ έχει πολύ δυναμική προσωπικότητα».

Θαρρείς για να επιβεβαιώσει αυτή την παρατήρηση, μια δυνατή ανδρική φωνή υψώθηκε από το διπλανό δωμάτιο. Την αναγνώρισα από την τηλεφωνική

μου συνομιλία με τον Μπλάκγουελ. Είπε πίσω απ' το αδιαφανές γυαλί: «Ίζομπελ, είσαι μέσα;»

Εκείνη αναπήδησε σαν να την είχε χτυπήσει κεραυνός, και όχι για πρώτη φορά. Έπειτα προσπάθησε να εξαφανιστεί.

«Υπάρχει κάποια άλλη έξοδος;» ψιθύρισε.

«Φοβάμαι πως όχι. Να τον ξεφορτωθώ;»

«Όχι. Αυτό απλώς θα δημιουργήσει κι άλλα προβλήματα».

Ο άντρας της ψηλαφούσε την πόρτα, η θολή σκιά του σάλεψε πίσω απ' το τζάμι. «Όταν είδα το αυτοκίνητό σου στο πάρκινγκ, αναρωτήθηκα τι σκάρωνες. Ίζομπελ;»

Δεν του απάντησε. Προχώρησε προς το παράθυρο και κοίταξε έξω, ανάμεσα από τις γρίλιες, τη λεωφόρο Σάνσετ. Έδειχνε πολύ αδύνατη και ταραγμένη κόντρα στο ραβδωτό φως. Υποθέτω πως ξύπνησε μέσα μου το προστατευτικό μου ένστικτο. Άνοιξα την πόρτα λίγα εκατοστά και γλίστρησα έξω στην αίθουσα αναμονής, κλείνοντάς την πίσω μου.

Ήταν η πρώτη μου συνάντηση με τον συνταγματάρχη Μπλάκγουελ. Το τηλεφώνημά του την προηγούμενη μέρα ήταν η μόνη μας επαφή. Είχα κάνει μια μικρή έρευνα γι' αυτόν εντωμεταξύ και είχα μάθει ότι ήταν μόνιμος αξιωματικός του στρατού, που είχε αποστρατευτεί αμέσως μετά τον πόλεμο από μια καριέρα χωρίς διακρίσεις.

Ήταν ένας αρκετά μεγαλόσωμος άνδρας που είχε αρχίσει να χάνει τη μάχη με το χρόνο. Το πρόσωπό του, μελαμψό από την υπαίθρια ζωή, έκανε τα λευκά του μαλλιά να μοιάζουν πρόωρα. Στεκόταν ευθυτενής, με αυστηρή αξιοπρέπεια. Αλλά το σώμα του είχε αρχίσει να μαζεύει. Το μάλλινο σακάκι του κρεμόταν χαλαρό στους ώμους· το κολάρο απ' το πουκάμισο έχασκε αισθητά γύρω από τον άσαρκο λαιμό του.

Τα φρύδια του ήταν το πιο αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό του, και του έδιναν την όψη ρωμαίου αυτοκράτορα. Κατάμαυρα, σε αντίθεση με τα μαλλιά του, ενώνονταν σ' ένα ενιαίο φρύδι που οριοθετούσε το μέτωπό του σαν μια σιδερένια μπάρα. Από κάτω, τα μάτια του ήταν απρόσμενα σαστισμένα.

Προσπάθησε να καταπνίξει το ίδιο του το σάστισμα: «Θέλω να μάθω τι συμβαίνει εκεί μέσα. Η γυναίκα μου είναι εκεί, έτσι δεν είναι;»

Του έριξα ένα κενό βλέμμα. «Η γυναίκα σας; Σας γνωρίζω;»

«Είμαι ο συνταγματάρχης Μπλάκγουελ. Μιλήσαμε χθες στο τηλέφωνο».

«Μάλιστα. Έχετε ταυτότητα;»

«Δεν χρειάζομαι ταυτότητα. Εγγυώμαι εγώ για τον εαυτό μου!»

Ακουγόταν λες κι ένας ωρούμενος δαίμονας, ίσως το βασανισμένο φάντασμα κάποιου αρχιλοχία, να τον είχε κυριεύσει. Το μελαμψό του πρόσωπό έγινε κόκκινο, κι ύστερα βυσσινί.

Είπα στη μελανιασμένη κατάληξη του ουρλιαχτού: «Είστε στ' αλήθεια ο συνταγματάρχης Μπλάκγουελ; Με τον τρόπο που ορμήσατε εδώ μέσα, σκέφτηκα μήπως είστε κανένας σαλεμένος. Μας έρχονται αρκετοί σαλεμένοι εδώ».

Μια γυναίκα με πολύ ψηλά σηκωμένο ροζ μαλλί κοίταξε απ' το διάδρομο, πλέκοντας νευρικά στα δάχτυλα τις ψεύτικες πέρλες που κρέμονταν απ' το λαιμό της. Ήταν η δεσποινίς Ντίτμαρ, που είχε το πρακτορείο μοντέλων:

«Όλα καλά;»

«Όλα υπό έλεγχο» είπα. «Απλώς κάναμε διαγωνισμό ουρλιαχτού. Ο κύριος αποδώ κέρδισε».

Ο συνταγματάρχης Μπλάκγουελ δεν άντεχε να μιλούσε έτσι γι' αυτόν. Μου γύρισε την πλάτη και στάθη-

κε με το πρόσωπο προς τον τοίχο, σαν αλυσοδεμένος πληβείος. Η δεσποινίς Ντίτμαρ έκανε μια καλοπροαίρετη χειρονομία και αναχώρησε κάτω απ' την κυψέλη των μαλλιών της, αφήνοντας πίσω της ένα αρωματικό σύννεφο.

Η πόρτα του ιδιαίτερου γραφείου μου ήταν τώρα ανοιχτή. Η κυρία Μπλάκγουελ είχε ξαναβρεί την ψυχραιμία της, όπως ακριβώς το είχα προβλέψει.

«Οφθαλμαπάτη ήταν αυτό;»

«Αυτό ήταν η δεσποινίς Ντίτμαρ από το διπλανό γραφείο. Πανικοβλήθηκε απ' τη φασαρία. Μονίμως ανησυχεί για μένα».

«Ειλικρινά πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη» είπε η κυρία Μπλάκγουελ ρίχνοντας μια ματιά στον σύζυγό της, «και για τους δυο μας. Δεν έπρεπε να έχω έρθει εδώ. Σας έκανα να βρεθείτε στη μέση».

«Έχω ξαναβρεθεί στη μέση. Μάλλον το απολαμβάνω».

«Είστε πολύ καλός».

Σαν να τον έστρεψε ένας αόρατος μηχανισμός, ο Μπλάκγουελ γύρισε και μας αποκάλυψε το πρόσωπό του. Ο θυμός το είχε εγκαταλείψει αφήνοντάς το εκτεθειμένο στα βλέμματά μας. Τα μάτια του είχαν μια πληγωμένη έκφραση, θαρρείς και η νεαρή σύζυγός του τον είχε απορρίψει κάνοντας φιλοφρονήσεις στο πρόσωπό μου. Προσπάθησε να το καλύψει με ένα πλατύ, πονεμένο χαμόγελο.

«Μπορούμε να τα πάρουμε όλα απ' την αρχή σε πιο ήπιους τόνους;»

«Ένας πιο ήπιος τόνος εμένα μου ταιριάζει μια χαρά, συνταγματάρχα».

«Ωραία».

Του καλάρεσε που τον αποκάλεσα με τον τίτλο του. Έκανε μια κοφτή οριζόντια χειρονομία που υπονοούσε ότι έλεγχε τον εαυτό του – και την κατάσταση

ση. Έριξε μια εξεταστική ματιά τριγύρω, παρατηρώντας την αίθουσα αναμονής μου, λες και σκεφτόταν να την ανακαινίσει. Ρίχνοντας μια παρόμοια ματιά και σε μένα, είπε: «Θα επιστρέψω στο γραφείο σας σε λίγο. Πρώτα θα συνοδεύσω την κυρία Μπλάκγουελ στο αυτοκίνητό της».

«Δεν χρειάζεται, Μαρκ. Μπορώ να βρω και μόνη μου το δρόμο...»

«Επιμένω».

Της πρόσφερε το μπράτσο του. Εκείνη το πήρε και προχώρησε έξω αργά. Παρόλο που αυτός ήταν ο μεγαλύτεσμος και ο φωνακλάς, είχα την εντύπωση ότι εκείνη τον στήριζε.

Ανάμεσα απ' τα στόρια, τους είδα να βγαίνουν από την είσοδο στο πεζοδρόμιο. Περπατούσαν μαζί πολύ επίσημα, σαν να πήγαιναν σε κηδεία.

Μου άρεσε η Ίζομπελ Μπλάκγουελ, μα σχεδόν ευχόμουν να μην επιστρέψει ο σύζυγός της.